

ת"פ 24978/06/15 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד חיים כהן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 24978-06-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' כהן
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד טובי הראל ועו"ד
אלירן אשכנזי

המאשימה

נגד

חיים כהן באמצעות ב"כ עוה"ד שרון בן צבי
וגיא סקוב

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חיה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

אני מרשיע את הנאשם בעבירה של יציאה עם כלב מחוץ לחצים בלא שהכלב נקשר ברצועה לפי סעיף 18 (ב) (2) + 11 (א) להחוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002.

א. כתב-האישום ו"חזית המריבה":

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חיה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 20.7.13 בשעה 20:00, טייל הנאשם יחד עם בתו וכלבו ("גינג'ר"), כשהוא משוחרר ללא רצועה ברחוב אבא אחימאיר בגדרה, וזאת בניגוד לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים.

אותה עת, טייל במקום המתלון עם כלבו ("בובי"), כשהוא קשור ברצועה.

לפתע, רץ כלבו של הנאשם לעבר כלבו של המתלון והם החלו לנשוך אחד את השני, כאשר הנאשם והמתלון מנסים להפריד ביניהם.

בשלב זה, "נשך אחד הכלבים" את ידו ורגלו של המתלון.

עקב כך, נקטעה קצה אצבעו הראשונה בכף יד ימין של המתלון והוא נזקק לתפרים ולטיפול רפואי.

הנאשם מסר את תגובתו במסגרתה טען, כי אכן "היה מאבק בין שני הכלבים, מישהו מהכלבים נשך את המתלון, לא יודעים איזה כלב", כלבו של הנאשם הוא כלב שעשועים, הוא יצא אתו קשור, (פרוטוקול יום 1.11.15) וכן: כלבו של הנאשם הוא זה שהיה קשור, כי דווקא כלבו של המתלון הוא זה שנשך אותו ולנאשם לא היה יסוד נפשי לביצוע העבירה (פרוטוקול יום 6.12.15).

ב. ראיות המאשימה:

י צ, המתלון, תיאר את השתלשלות האירועים באותו יום (עמוד 14 שורה 4 והלאה).

לדבריו, באותו ערב (לקראת שעה שמונה בערב - עמוד 21 שורה 4) הוא יצא עם כלבו לטיול שגרתי בשכונת מגוריו, כלבו קשור "עם קולר ורצועה" (עמוד 14 שורה 9).

"במרחק של 20 מטר בערך ראיתי כלב לבן, ופתאום זיהיתי שהוא רץ לכיוון שלנו, הוא היה בשדה, כאשר לפתע בצד שמאל ראיתי את הנאשם עם ילדה קטנה הולכים בשביל אבנים משתלבות במדרכה, כאשר המרחק ביניהם קשר עין, של 10 מטר, בין חיים לבין הכלב שלו. הכלב רץ ישר אלי, בלי התראה מוקדמת, והתחיל ישר לתקוף את הכלב שלי. אני ניסיתי להזיז אותו הצידה ולא הצלחתי, ניסיתי לבעוט בו ולא הצלחתי, בשלב מסוים ראיתי שאני לא מצליח אז תפסתי את הכלב שלי מהרצועה בצד שמאל שלי ומשכתי אותו שמאלה, לתפוס את הכלב שלי עם הרצועה שלא יתקרב וביד ימין באתי לתפוס את הרצועה והקולר של הכלב השני, אבל הכלבים היו כנראה באטרף והכלב שלו שהיה בצד ימין שלי היה באמוק של תקיפה אז הוא תקף אותי. חלק מהבוקר שלי ביד ימין הוא נשך" (עמוד 14 שורות 11 - 18).

תיעוד בדבר חבלותיו של המתלון הוגש (ת/5) והתעודות הרפואיות (ת/6).

בהתאם לעדותו, אין ספק בלבו, כי כלבו של הנאשם הוא זה שנשך את אגודלו (עמוד 15 שורות 6 - 7). וכן: "הכלב הלבן תקף אותי ונשך לי את האצבע" (עמוד 15 שורה 25 + עמוד 15 שורה 6).

עמוד 2

אזכיר, כי בכתב האישום בחרה המאשימה גרסה שלפיה אין לדעת מי מהכלבים נשך את המתלונן.

תמונות הכלבים הוגשו (ת/2 - תמונות כלבו של הנאשם) (ת/3 - ת/4, ת/7 - כלבו של המתלונן ובה ניתן לראות פציעה).

נראה כי אין חולק בין הצדדים, כי ההתרחשות ארעה במקום המתואר במפה (נ/4)(עמוד 21 שורה 12 והלאה).

כלבו של הנאשם "היה רק עם קולר ללא רצועה" (עמוד 15 שורה 22) וכן בעמוד 20 שורה 16: "לא ראיתי שום רצועה".

אשר כי סביר להניח שהשן החסרה של כלבו, כפי הנראה בתמונה ת/4, נעקרה מפיו במהלך האירוע (עמוד 18 שורות 9 - 15). אשר כי כלבו "דימם מהפה" (עמוד 18 שורה 18).

לדבריו, הוא מכיר את כלבו של הנאשם מן העבר והיה מקרה שבמסגרתו "פשוט הכלב תקף את השער שלנו והמשיך לרוץ קדימה" (עמוד 16 שורות 11 - 12 + עמוד 15 שורה 17 והלאה).

סיפר על אירוע מן העבר, חצי שנה קודם לכן, שבמסגרתו תקף כלב אחר, מסוג זאב (נ/2) שתקף את כלבו (עמוד 19 שורה 6).

ענת צ, אשת המתלונן העידה (עמוד 25 שורה 17 והלאה), כי באותו ערב היא הייתה בביתה, בעלה הוציא את כלבם לטיול, היא ראתה את "הנאשם הולך...אני רואה את הנאשם בבירור כי אני בגובה עם בתו, וכלב לבן רץ במרחק מעבר לכל חגורה שהיא לשמאלו" (עמוד 25 שורות 22 - 23).

תיארה את זווית הראייה (עמוד 28 שורה 25 והלאה).

הסבירה מדוע הנאשם וכלבו צדו את עינה, לאור אירועי העבר (עמוד 26 שורה 4 והלאה). הוגשה הודעת טקסט (ת/8), אשר קדמה למקרה שם מסרה לווטרינרית בתאריך 15.7.13 על הנאשם כמי שמרביץ לכלבתו.

לאחר מכן, בעלה הגיע הביתה, שמעה אותו צועק "הוא נשך אותי הוא נשך אותי", צעקות של בעלי יורם" (עמוד 26 שורה 19).

כלבה אף הוא דימם (עמוד 26 שורה 20), דימם גם מפיו (עמוד 26 שורה 21),.

היא התקשרה למשטרה והשניים נסעו לבית החולים לקבל טיפול רפואי.

הנאשם הגיע לבית החולים, הציע להגיש עזרה והתנצל (עמוד 27 שורה 3).

מסרה עדות אופי על כלבם "כלב דבש" (עמוד 27 שורה 20).

אישרה כי היה אירוע מן העבר שבמסגרתו כלב אחר תקף את כלבם (עמוד 28 שורה 3).

ד"ר צביה מילדנברג, ווטרינארי, אשר טיפלה בכלבו של המתלונן, תארה את אופיו של הכלב (עמוד 31 שורה 19) את הטיפולים שעבר (עמוד 31 שורה 7) קיבלה את הודעת הטקסט (8/ת) טיפלה בפציעותיו של כלב ותיארה אותם (עמוד 31 שורה 15), מסרה את מסכת הטיפולים שעבר הכלב (9/ת).

לא יכולה הייתה למסור עדות וודאית ביחס לסיבת נפילת השן הקדמית (עמוד 32 שורה 18 והלאה). אמנם העריכה "קשה לי מאוד להאמין" (עמוד 32 שורה 25) שהשן נפלה משום שנעצה באגודלו של המתלונן, אבל ברור שלא יכולה הייתה לשלול זאת (עמוד 32 שורה 27).

בת/9 צוין, בין השאר: "...גם לאחר שתי התקיפות הקשות אותם עבר לאחרונה על ידי כלבים משוטטים בגדרה".

עוד צוין, כי לכלבם של המתלוננים "שן חותכת עליונה מספר 2 נפלה במהלך התקיפה...".

ד"ר דנה רותם, אשר טיפלה בכלבו של הנאשם, העידה (עמוד 10 שורות 27 - 29), כי לאחר המקרה, הובא כלבו של הנאשם אליה לבדיקה והיא מצאה "פצע אחד מעל העין אמרתי שיתכן מאוד, קשה לראות אבל עדיין אפשר להבדיל...זוהי פצע שיכול להיות תואם לפצע נשיכה". את ממצאיה תעדה בת/1.

ואולם, ההסתברות לכך שמדובר בפצע נשיכה אינה מוחלטת "אני אומרת שזה יכול להיות תואם ויכול להיות לא תואם" (עמוד 13 שורה 21).

חוות דעתה אודות כלוב של הנאשם, שבו טיפלה בעבר (נ/1), כי מדובר ב"כלב אנרגטי אבל חיובי" (עמוד 11 שורה 8).

מסרה כי מדובר בכלב מטופל בצה טובה (עמוד 13 שורה 1), שאף עבר סירוס בטעם המקרה, דבר שמוביל להפחתת התוקפנות (עמוד 11 שורה 19).

הוסיפה, כי כלב מסוג "ויסה" (כלבו של המתלון מעורב בגזע זה) הוא "כלב מאוד שרירי" (עמוד 11 שורה 32).
הסכימה שכלבו של המתלון "נראה מאוד שרירי ונראה עם מנשך יותר משמעותי" (עמוד 12 שורה 9).

ואולם, מדובר בהערכה כללית בלבד, שכן העדה לא ביצעה בדיקה השוואתית מעמיקה, והיא אף לא ראתה את כלבו של המתלון, לא שקלה אותו, לא בדקה אותו, אלא מסרה חוות דעת תוך התבססות על תמונות (עמוד 13 שורה 7).

ג. פרשת ההגנה:

הוגש דיסק ובו סרטון מצלמות אבטחה (נ/3), בו ניתן לצפות בנאשם יוצא מרכב, מלווה בילדה, בכלב לבן, ולא ניתן לקבוע ברמת וודאות, כי הכלב קשור ברצועה לנאשם (תיאור הנצפה - עמוד 20 שורה 32).. מכל מקום, מדובר בסרטון שקדם בזמן לזמן הנשיכה (18:50)(עדות הנאשם בעמוד 37 שורה 31 והלאה).

הנאשם מסר עדות, במסגרתה תיאר תרחיש עובדתי שונה (עמוד 34 שורה 31 והלאה):

ביום המקרה, בשעות הערב, הוא יצא עם כלבו, עם בתו הקטנה (כבת חמש), הכלבו היה "קשור ברצועה" (עמוד 35 שורה 7) החל את הטיול, ראה את המתלון עם כלבו, השניים התקרבו זה לזה, הכלבים "היו שמחים לקראת המפגש לשחק" (עמוד 35 שורה 12), בשלב זה כלבו השתחרר מהרצועה - "ואיכשהו הרצועה השתחררה ממנו, זו רצועת חנק שהכלב במצב שהרצועה משוחררת אז הרצועה לא מהודקת על הצוואר שלו. זה לא קרה אף פעם הדבר הזה" (עמוד 35 שורות 1 - 14), הכלבים שיחקו ביניהם, כלבו של המתלון החל לתקוף את כלבו, אז הנאשם לקח את בתו הצידה (עמוד 35 שורה 16), לאחר מכן הוא משך את כלוב לאחר "והלבשתי לו את הרצועה" (עמוד 35 שורה 16), כלבו של המתלון המשיך לתקוף, המתלון ניגש אל כלבו כדי למשוך אותו לאחור, ו"כשי בא מאחורי הראש שלו בעודו מנסה למשוך את הכלב לאחור הוא קיבל נשיכה על ידי הכלב שלו. אני ראיתי את הנשיכה" (עמוד 35 שורות 25 - 26), לאחר המקרה ניסה להגיש לו עזרה, נסע לבית החולים כדי לדרוש בשלומם.

רצף האירועים היה כדלקמן (עמוד 38 שורה 32 והלאה): טייל עם כלבו ובתו, הכלב קשור ברצועה, ראה את המתלון ואת כלבו, הכלבים נגשים אחד לקראת השני, בשלב זה כלבו הצליח להשתחרר מהחגורה, החלה התקיפה מצד כלבו של המתלון, כלבו של הנאשם "הצליח להשתחרר מהחגורה" (עמוד 39 שורה 7), בשלב זה הוא לקח את בתו הצידה "במרחק של 1 - 2 מטר" (עמוד 39 שורה 11), לאחר מכן הניח את הרצועה על כלבו, משך אותו, התקיפה המשיכה, המתלון ניגש לתפוס את כלבו בידיו ואז ננשך על-יד כלבו.

העיד, כי הוא נוהג להוציא את כלבו לטיול רק "כשהוא קשור וחגור" (עמוד 36 שורה 5).

רצועת כלבו השתחרר מיד בתחילת האירוע: "זו רצועת חנק, וברגע שהרצועה לא מתוחה אז הכלב שהוא בא לקראת הכלב השני במרחק של 2 - 3 מטרים ממני עשה תנועות עם הראש של שמחה וקשקש בזנב והצליח להשתחרר" (עמוד

36 שורות 29 - 30).

בהודעתו במשטרה (ת/10) מסר תרחיש דומה:

סיפר כי כלבו "השתחרר וניגש לכלב של י" (שורה 4).

החלה תקיפה (שורה 5).

הצליח לחלץ את כלבו (שורה 7).

המתלונן ננשך על ידי כלבו שלו (שורה 12).

הוא החזיק את כלבו קשור ברצועה (שורה 24).

הסביר כיצד כלבו הצליח להשתחרר מן הרצועה (שורה 28).

עד ההגנה יצחק ביו, מסר עדות חסרת משמעות לחזית המריבה (עמוד 43 שורה 8 והלאה),

היה בחו"ל, כאשר כלבו (נ/2) ננשך, לא ראה את האירוע ולפיכך כל עדותו בעניין זה היא עדות מפי השמועה.

עדת הגנה, אורלי כהן, אף היא מסרה עדות כללית על הנוהג של הנאשם לטייל עם כלבם, כשהוא קשור (עמוד 45 שורה 19 והלאה).

אין לעדותה כל חשיבות ביחס ליום המקרה המדובר (עמוד 46 שורה 25).

ד. מסקנות:

קביעות עובדה:

לאחר ששמעתי את עדותו של המתלונן והנאשם ביחס לתרחיש העובדתי אשר הוביל לחבלה, והתרשמתי משניהם באורח ישיר, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, כנדרש בפלילים את הטענה, כי הנאשם לא הילך עם כלבו כשהוא קשור ברצועה, אולם לא הוכיחה, כי מחדלו זה עולה כדי דרישת הדין, להרשעה בעבירה אשר

יוחסה לו.

המתלון העיד, כי כלבו של הנאשם הוא זה שנשך אותו, אולם המאשימה עצמה בכתב-האישום לא קיבלה תרחיש עובדתי זה.

עניין זה אינו מתיישב עם עדותו הברורה.

קיימת ראיות (ת/4), שלפיה כלבו של המתלון דימם, וכן קדמית נעקרה מפיו, באופן שיכול להתיישב עם המסקנה, כי הוא זה שנשך את אגודלו של המתלון, בלהט האירוע.

שוב, ראיות אלה, אינן מתיישבות עם עדותו הנחרצת של המתלון כי כלבו של הנאשם הוא זה שנשך אותו.

עדותו של המתלון נצבה למול עדותו של הנאשם, בלא כל ראיה אובייקטיבית תומכת ומחזקת.

איני מקבל את התרחיש העובדתי של הנאשם, שבזמן האירוע, מטבע הדברים, חש לנתק את בתו מזירת ההתגוששות, משך כשתי שניות, ובהחלט יתכן שבשלב זה אירעה הנשיכה, כך שאין לו על ערבות אמתית לשלב הנשיכה עצמה.

עדות אשת המתלון נטתה להפלת יתר, באופן שאינו מאפשר לקבלה כעדות תומכת, כנדרש במשפט פלילי, והיא לא ראתה את המקרה גופו.

לא ניתן לקבוע, כי התנהגותו של הנאשם, לאחר המקרה, כאשר נסע לבקר את המתלון בבית החולים, היא התנהגות שיש בה הבעת אשמה דווקא.

למרות שלא ניתן לצפות בבירור בנ/3 בנאשם מהלך עם רצועה, ולמרות שמדובר בזמן שקדם למקרה, יש בו ספק מסוים והוא ראוי ליהנות ממנו.

הוטרנארות שהעידו, לא יכולות היו למסור עדות נחרצת ביחס לטיב הפציעות של הכלבים, ובהחלט קיימת היתכנות כי כלבו של המתלון איבד את השן שנעקרה במקומה, עקב נשיכת המתלון עצמו.

יתרת עדויות ה"אופי" שנשמעו, על כלבו של זה ועל כלבו של האחר, אינן מעלות ואינן מורידות - כלב בעל אופי כללי "רגוע" ובעל ממדים קטנים, בהחלט יכול לנשוך במקרה מסוים, במצב דברים נתון, למרות שבדרך כלל אינו נוהג כך, מה גם שאין מדובר במקרה בו מי מהכלבים הוא כלב מועד באופן מוכח.

הנאשם העיד, כי כלבו השתחרר מרצועתו בקלילות, ואם כך, הרי שכאן בדיוק אשמתו - הוא לא דאג לקשור את הנאשם ברצועה מיטבית אשר תמנע זאת.

לא הייתה זו רצועה בעלת פוטנציאל לקידום הסכנה, המתיישבת עם תכלית הדרישה לקשירה ברצועה.

די בעדותו של הנאשם כדי להרשיעו בעבירה החלופית.

עדויות של הנאשם בהחלט תומכת בממצא, שאותו אני קובע, שבשלב מסוים לא היה כלבו קשור ברצועה.

בעניין זה, לפחות, ניתן לקבל את עדותו של המתלונן, משום שהיא מתיישבת עם עדותו של הנאשם.

האם העובדה כי הנאשם הילך עם כלבו, בשלב מסוים, בלא רצועה מובילה למסקנה, כי התגבשו יסודות העבירה אשר יוחס לו? תשובתי היא בשלילה.

היבט משפטי:

סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 שכתרתו "מעשי פזיזות ורשלנות" קובע:

"(א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים... (6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו".

זוהי עבירה התנהגותית, המתגבשת בהעדר הוכחת תוצאה, אלא בעצם יצירת הסיכון המתואר ברכיבי העבירה, על דרך של מעשה או מחדל, כלומר יצירת סכנה מסתברת הכרוכה בחיה, עת נלווה ליסוד עובדתי זה, יסוד נפשי מסוג של רשלנות (כהגדרתה בסעיף 21 לחוק העונשין התשל"ז - 1977) (ע"פ 385/89 אמנון אבנת נגד מדינת ישראל - 22.10.91: רע"פ 955/07 ננסי שלדז נגד מדינת ישראל - 20.2.07).

סעיף 21 לחוק העונשין, כפי שתוקן בתיקון 39 קובע כדלקמן:

"(א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד - (1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור; (2) שאפשרות גרימת התוצאות לא היתה בגדר הסיכון הסביר. (ב) רשלנות יכול שתיקבע כיסוד נפשי מספיק רק לעבירה שאיננה מסוג פשע."

יסוד נפשי של רשלנות מתבטא באי מודעותו של העושה לרכיבי היסוד העובדתי (חוסר מודעות בפועל) במקום בו אדם מן הישוב היה מודע לקיומם של רכיבים אלו (קיום מודעות בכוח).

דהיינו, אין די בכך שאצל העושה עצמו לא היתה קיימת מודעות, אלא יש צך גם שאצל אדם מן הישוב היתה קיימת מודעות בנסיבות אלו.

הרשלנות משתייכת לאגף של היסוד הנפשי, שהוא מהופך לאגף של המחשבה הפלילית.

מדובר בהעדר מודעות אל מול קיומה.

מטרתו העיקרית של סעיף 21 היתה לנתק את הקשר שבין עבירות הרשלנות לעוולות הרשלנות ולהבהיר, כי רשלנות, אינה עוד מושג מתחום היסוד העובדתי, אלא מושג המשתייך יסוד הנפשי.

הפסיקה, טרם תיקון 39, בחנה עבירות של רשלנות בקנה מידה של עוולת הרשלנות משל היה זה משפט אזרחי לכל דבר. קנה המידה היה קנה המידה, שפותח בדיני הנזיקין והדגש הושם על הסטייה מרמת הזהירות. על דרך פרשנות זו רבתה הביקורת. עיקר הביקורת שמה את הדגש על העובדה, כי בתי-המשפט התעלמו מהיסוד הנפשי של הנאשם ולא הביאוהו בחשבון. הם בדקו את היסוד העובדתי ואת אי נקיטת אמצעי הזהירות. יצא אם כן, שבמקרים רבים יכול וצריך היה הנאשם לצפות את התרחשות התוצאה, אך משום שלא נקבעה בדיני הנזיקין חובה מושגית שבין המזיק לניזוק יצא הוא פטור גם ביחס לעבירה.

הראשון, שביקש לנתק את הקשר בין העוולה לעבירה היה כב' השופט זילברג בע"פ 35/52 רוטנשטריך נגד היועמ"ש, פ"ד 58, אך הוא היה שם בדעת מיעוט.

קשר זה נותק בתיקון 39 ועל כן, יסודות עוולת הרשלנות, שהינם חובה (מושגית, קונקרטית), הפרת החובה (ההתרשלנות) והנזק אינם ישימים עוד ביחס לעבירת הרשלנות ויש להתנתק מהם. הפרת החובה העוולתית אינה מביאה עוד בהכרח להרשעה ברשלנות פלילית.

סטייה מרמת התנהגות סבירה עומדת בבסיסה של כל עבירה פלילית ואין כאן כל אפיון מיוחד לעבירות של רשלנות דווקא.

עמד על המבנה החדש הנכון השופט י' קדמי ברע"פ 7519/97 יונה שכטר נגד מדינת ישראל, תקדין עליון 98 (2) 1473:

"בעבר נתגלעה מחלוקת בשאלה, אם ניתן להרשיע אדם בעבירה של רשלנות - למעט בעבירה של גרם מוות ברשלנות - בשל הפרתה של חובת זהירות הקבועה בהוראות חוק שמחוץ לחוק העונשין. ראו בהקשר זה: י. לוי, א. לדרמן, עיקרים באחריות פלילית, 543, 541; הערתו של הנשיא אגרנט בע"פ 26/58 הנ"ל; ופרופ' מ. קרמניצר, על הרשלנות בפלילים, יסוד נפשי, יסוד עובדתי או שניהם גם יחד", משפטים כד', 84. לכאורה, נפתרה מחלוקת זו עם חקיקתו של תיקון מס' 39 לחוק העונשין, לנוכח ההגדרות של "מחדל" בסעיף 18 (ג) לחוק הנ"ל ושל "רשלנות" בסעיף 21 לאותו חוק. מכאן ואילך, כך נראה: הפרתה של חובת זהירות - "לפי כל דין" - תשמש בסיס לקביעת קיומו של "מחדל", כפרט של היסוד העובדתי, לעניינה של כל עבירה ולא דוקא עבירה של רשלנות; כאשר, היסוד הנפשי שילווה אליה, יקבע את סוגה של העבירה. נילווה אל הפרת החובה יסוד נפשי של "רשלנות" - תהיה בפנינו עבירה של רשלנות; ואילו אם נילווה אליה "מחשבה פלילית" - תהיה זו עבירה מסוג זה. העובדה שמדובר בהפרת חובת זהירות, היא כשלעצמה, אינה אומרת שבפנינו עבירה של רשלנות"

אכן, לאחר התיקון נותק הקשר בין העוולה לעבירה. עבירות הרשלנות הפכו ככל עבירה אחרת - הן בנויות מיסוד נפשי ומיסוד עובדתי. היסוד הנפשי הוא אי מודעות וזה ההבדל היחיד מעבירות המחשבה הפלילית. רשלנות הפכה כעת מושג השייך לתחום של היסוד הנפשי בלבד.

בנוסף לכך, קובע סעיף 21 שני תנאים נוספים:

הראשון, קובע בסעיף 21 (א) (1) לחוק העונשין והוא תנאי מינימום להרשעה בעבירות של רשלנות: התנאי הוא, שחוסר המודעות בפועל במקום בו קיימת מודעות בכוח, יתקיים לפחות גם כלפי שאר מרכיבי היסוד העובדתי. דהיינו, מחד, אמנם די בכך שתתקיים רשלנות - חוסר מודעות - כלפי אחד הרכיבים של היסוד העובדתי על מנת שיקבע כי התקיימה עבירה של רשלנות אף אם הנאשם היה מודע כלפי שאר הרכיבים, אבל מאידך, אין די בכך, משום שיש צורך בקיומו של יסוד נפשי של רשלנות גם כלפי "שאר הפרטים הנותרים".

השני: מתייחס לרכיב התוצאתי בלבד. אדם לא יחשב רשלן על אף כל האמור לעיל אם התוצאות המוגדרות בעבירה הן סיכון סביר אותו נוטלים בני אדם ואותו נוטלת חברה לצורך קיומם של חיים תקינים. הדרישה היא, שהתוצאות הללו אינן תוצאות המצויות במתחם הסבירות של תוצאות שהחברה משלימה עם התרחשותן (י' קדמי, על הדין הפלילי, עמוד 41).

החוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002 קובע חובות למחזיקי כלבים, ובין השאר בסעיף 11 (א) שכותרתו "החזקה": "המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להלן - החצרים) אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שאת אורכה וטיבה יקבע השר".

יצוין, כי אין המדובר בכלבים מסוכנים, כהגדרתם בחוק, שסעיף 11(ג) חל עליהם.

סעיף 18 (ב) (2) קובע עבירה שדינה 6 חודשי מאסר לבעליו של כלב ש"מאפשר יציאתו של כלב מחצרים, בניגוד להוראות לפי סעיף 11 (א) או (ב)".

סעיף 7 לפקודת הכלבת:

"לא יוציא בעלים כלב לרשות הרבים אלא כשהוא קשור ברצועה או בשרשרת".

פקודת הניזקין קובעת בסעיף 41א:

"בתובענה בשל נזק לגוף שנגרם על ידי כלב, חייב בעליו של הכלב או מי שמחזיק בכלב דרך קבע (להלן - הבעלים) לפצות את הניזוק, ואין נפקא מינה אם היתה או לא היתה התרשלות מצדו של הבעלים".

ובסעיף 41ב:

"בתובענה לפי סימן זה לא תהא הגנה לבעלים, אלא אם כן הנזק נגרם עקב אחד מאלה - (1) התגרות של הניזוק בכלב; (2) תקיפת הניזוק את הבעלים, את בן זוגו, הורו או ילדו; (3) הסגת גבול של הניזוק במקרקעין של הבעלים".

בע"פ (תל-אביב-יפו) 70453/05 נירית בת רון יעקובסון נגד מדינת ישראל, תק-מח 2008 (1), 10771 נקבע:

"הפרת הוראה חוקית מהווה על פי הדין אינדיקציה לקיומה של רשלנות. לדעתנו בנסיבות הענין יש בהפרת הוראה זו כדי לבסס את רשלנות המערערת בכך שהחזיקה את הכלבה לא קשורה. הנטל עבר אל שכם המערערת להוכיח, שחרף הפרת החובה עדיין אין מדובר ברשלנות".

אכן, אני סבור, אינדיקציה אחת כן, אך לא אינדיקציה מספקת שדי בה.

אני סבור, כי במקרה זה, אין לגזור מסקנה אוטומטית מהעובדה שהנאשם הילך עם כלבו, בשלב מסוים של האירוע, בלא רצועה מיטבית, שתמנע השתחררות בכדי להוביל למסקנה בדבר התנהגות רשלנית כדרישת סעיף 338 הנ"ל.

לא ראיתי ראיות טובות, בעלות עוצמה, המלמדות, כי הנאשם היה מודע לכך שקיימת סכנה מובנית מכלבו, שהוא הילך עמו בנסיבות בהן אדם סביר צופה, כי כלבו יתקוף כלב אחר, שלאור לקחי העבר הוא מחזיק בכלב התקפי, מועד לפורענות וכיו"ב.

היה על המאשימה להוכיח, כנדרש בפלילים, אלמנטים עובדתיים נוספים, אשר ירימו את מחדלו הבודד של הנאשם לילך עם כלבו ללא רצועה אשר תמנע השתחררות, והמעלים זאת לרמת הרשלנות הנדרשת בסעיף 338.

ה. תוצאה:

על כן:

אני מזכה את הנאשם מעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חיה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

אני מרשיע את הנאשם בעבירה של יציאה עם כלב מחוץ לחצים בלא שהכלב נקשר ברצועה לפי סעיף 18 (ב) (2) + 11 (א) לחוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד הצדדים